

[Jens Møller.]

stor og dybt beklagelig Fejl ved Ordningen af Valutaproblemet i de sønderjyske Landsdeles Genforening med Danmark. Der havde kunnet bødes paa den, saafremt man havde grebet ind i Tide. Det skete ikke. Forslag i denne Retning fandt ikke Tilslutning. Følgerne er aabenlyse for enhver. Hvor Ret og Moral, Rimelighed og Billighed er i denne Sag, derom vil der blandt rettænkende Mennesker ikke kunne være Tvivl. Paa dansk Side er den ikke.“

Saa vidt Holger Andersen, hvis Dømmekraft ikke alene i Danmark, men ogsaa i internationale Kredse plejer at have betydelig Vægt.

Disse Ord er talt ud af ethvert rettænkende Menneskes Hjerte i Nordslesvig. Regering og Rigsdag har forsømt Pligten til at give de nødvendige Love til en Ordning mellem Kreditor og Debitor ved Overgangen fra Mark til Krone. Det har ikke skortet paa Henvendelser desangaaende. Gang paa Gang har Foreningerne for Markspareere og Markhypotekejere henvendt sig til Regering og Rigsdag, men uden Resultat, og Gang paa Gang har danske Domstole begrundet Afvisningen af Kreditors Fordring paa en retfærdig Behandling af Hypotekfordringen med, at der savnedes en dansk Lovgivning paa dette Omraade, og saa længe den ikke var givet, maatte Domsbegrundelsen lyde paa Mark lig Mark.

Dette var den rent lovmæssige Side af Marksagen. Men lad os ogsaa betragte den fra et samfundsmæssigt Synspunkt, hvilket for os Nationalsocialister har langt større Betydning.

Vi er af den Overbevisning, at et Folk ved Indlemmelsen af en Landsdel er ufra- vigeligt forpligtet til at sætte den indlemmede Befolkning paa lige Fod med det øvrige Folk, ikke alene med Hensyn til Landets Love — det er en Selvfølge —, men ogsaa paa det økonomiske Omraade. Heri ligger Forskellen paa Indlemmelse af en Landsdel med en Befolkning af samme Stamme og Overtagelse af en Koloni. Over for en Koloni bestaar en saadan Forpligtelse i Almindelighed ikke, idet den mere betragtes som Objekt for Anbringelse af Befolkningsoverskud, Kolonisation, eller for Udnyttelse paa andre Omraader. Ud fra denne Retsbevidsthed har den nordslesvigske Befolkning siden 1919 henvendt sig til det danske Folk, dets Regering og Rigsdag først med Fordring og siden med utallige Bønner om at ordne Markspørgsmaalet saaledes, at Nordslesvig kunde arbejde paa lige Ham- mel med det øvrige Folk. Utallige Indlæg

om denne Fordring findes i den nordslesvigske Presse fra denne Tid. Petitioner blev affattet i den Retning, og Delegationer sendt til København, alt sammen for at opnaa en Omskrivning fra Mark til Kroner efter Parikurs. Den danske Vælgerforenings økonomiske Udvalg, dengang Talerør for Nordslesvigs økonomiske Anliggender, krævede Ligestilling for Nordslesvig med Kapitalforholdene i det øvrige Land, og det betød en Opskrivning af 300—400 Millioner Mark til Pari. I en Adresse af December 1919, som bar Underskrifter af over 45 000 stemmeberettigede i Nordslesvig, det vil sige mere end 60 pCt. af alle afstemningsberettigede i Nordslesvig, krævedes ligeledes fuld Opskrivning af Markkapitalen. Nordslesvigs Befolkning troede med Rette at kunne stille saadanne Krav til det danske Folk, da Danmark var blevet forskaanet for Krigens Rædsler og havde tjent uhyre Summer paa Leveringer til de krigsførende Magter og derved havde opnaaet en Forbedring af Betalingsbalancen paa næsten 2 000 Millioner Guldkroner. En Sætning i Petitionen af 27. August 1919 fra de nordslesvigske Handelsforeninger gav Udtryk for nordslesvigske Tankegang: „Hvad hele det danske Folk ikke kan bære, kan Sønderjylland umuligt bære alene.“

Det skal ikke glemmes, at gode danske Mænd i Nordslesvig og det øvrige Land i Pressen og her i Rigsdagen har gjort en Indsats for de berettigede nordslesvigske Krav — jeg nævner Bankdirektør Hybbe i Haderslev, Landstingsmand Julius Nielsen-Damager, Landstingsmand Julius Schövelin, Folketingsmand Professor Axel Møller og det ærede Medlem Hr. A. Svensson. Men alle Anstrengelser for at opnaa Ret forblev uden Resultat. Der kom ingen Lovbestemmelser til Ordning af de kaotiske Tilstande, som var indtraadt. De senere Aar har tilsyneladende bragt Ro om Problemet, men kun tilsyneladende, for i Nordslesvigs Befolkning lever endnu Bevidstheden om den Uret, der blev øvet, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har kaldt „den sorte Plet i Genforeningen“.

Ved Lov Nr. 297 af 28. Juni 1920 angaaende Valutareguleringen og Lov Nr. 675 af 22. December 1920 vedrørende Omregning af Aftægtsydelseerne i Penge o. s. v. har Danmark ydet en Valutaregulering paa 44,5 Mill. Kr. som Kapitalerstatning og aarlige Rentetilskud til en Kapitalværdi af 14 Mill. Kr. Denne Ydelse maa betragtes som en social Foranstaltning og kan ikke være en Løsning til Ordning af Kapitalforholdene i Nordslesvig ved Overgangen